

v d ô v o d e c h :

Pre I. žalovanú dlžníčku žalobkyne bolo v kúpnej smluve, proti ktorej uplatňuje žalobkyňa odporovací nárok, stanovené na odpredanej nehnuteľnosti — doživotné užívacie — právo. Preto v smysle 3. odst. bodu 1 § 12 odporovacieho poriadku nebolo porušené právo, keď odporovacia žaloba bola podaná aj proti dlžníčke žalobkyne a keď bola uznaná odvolacím súdom aj jej pasívna legitímácia, lebo ona nadobudla resp. vymienila si toto právo od odporcu odporovateľky úkonom, proti ktorému táto úspešne odporuje (srov. Sb. n. s. č. 9445).

Čís. 16145.

I. Proti usneseniu o povolení exekúcie na peňažitú pohľadávku proti štátu oprávnený je podať rekurz úrad, ktorý je povolaný platbu poukázať, z dôvodov uvedených v odst. 4 § 3 vl. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n.

II. Keď vymáhajúci veriteľ v exekučnej žiadosti navrhuje exekúciu na určité časti majetku obce (zabavenie prídely prírážok), prejav úradu podľa § 5 vl. nar. č. 86/1936 Sb. z. a n. musí byť priložený už k exekučnej žiadosti (§ 6, odst. 2, cit. vl. nar.).

(Rozh. zo 14. apríla 1937, R IV 146/37.)

S ú d I. s t o l i c e povolil exekúciu proti mestu M. medzi iným zabavením a prikázaním k vybraniu pohľadávky, ktorú má mesto M. proti Hlavnému finančnému riaditeľstvu v Užhorode z titulu prídely prírážok.

R e k u r z n ý súd na rekurz Hlavného finančného riaditeľstva v Užhorode zmenil usnesenie súdu I. stolice v časti, ktorou bola povolená exekúcia zabavením a prikázaním k vybraniu tejto pohľadávky, a žiadosť o povolenie exekúcie v tejto časti zamietol.

N a j v ý š š í súd rekurz exekventky zamietol.

D ô v o d y :

V tomto prípade ide o exekúciu na peňažitú pohľadávku, ktorú má exekút proti štátu, a v dôsledku toho treba použiť predpisov vl. nar. zo dňa 23. novembra 1934, č. 234 Sb. z. a n. Podľa § 1, odst. 1 cit. vl. nar. má byť exekúciu povoľujúce usnesenie doručené úradu, ktorý je povolaný platbu poukázať (poukazujúcemu úradu), ktorým je v tomto prípade Hlavné finančné riaditeľstvo v Užhorode. Ustanovenie § 3, odst. 1 cit. vl. nar. ukladá poukazujúcemu úradu, aby skúmal, či sa výkon usnesenia neprieči zákonným predpisom, najmä či môže byť vedená exekúcia na peňažitú pohľadávku, o ktorú ide, a ustanovenie § 3, odst. b, cit. vl. nar. potom stanoví, že ak spozná poukazujúci úrad, že sa výkon usnesenia prieči zákonným predpisom, oznámi to bez prieťahu

súdu alebo podá proti súdnemu usneseniu rekurz. Toto posledné ustanovenie je v súhlase s ustanovením § 45, odst. 4, čl. VI. ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n., podľa ktorého môže poddlžník platebný zákaz napadnúť rekurzom.

V dôsledku práve uvedených zákonných predpisov Hlavné finančné riaditeľstvo v Užhorode, ako poukazujúci úrad poddlžníka-štátu, vytýkajúc napadnutému ním exekúciu povoľujúcemu usneseniu porušenie zákonného predpisu vl. nar. zo dňa 2. apríla 1936, č. 86 Sb. z. a n. je k podaniu takéhoto rekurzu priamo povolané a tým i legitimované a neobstojí formálna výtka exekventky, že tento rekurz mal byť v zastúpení štátu-poddľníka podaný finančnou prokuratúrou.

Rekurzu exekventky nebolo vyhovené ani vo veci samej, lebo vl. nar. zo dňa 2. apríla 1936, č. 86 Sb. z. a n. v § 6, odst. 2, kategoricky predpisuje, že v prípade, keď exekvent navrhuje nariadenie exekúcie na určitú časť majetku dlžníkovho, ku ktorému patria nesporne i pohľadávky exekúta proti tretím osobám (v súdenom prípade na prídel prirážok), musí byť prejav zemského úradu v Užhorode o tom, pokiaľ je prípustná exekúcia na tento prídel obecných prirážok, ktoré má exekútovi — mestu M. — vyplatiť Hlavné finančné riaditeľstvo v Užhorode, priložený už k exekučnej žiadosti, a preto rekurzný súd správne pre nedostatok priloženia tohoto prejavu k exekučnej žiadosti túto zamietol.

Toto stanovisko neodporuje rozhodnutiu Najvyššieho súdu Úr. sb. č. 1738, na ktoré sa exekventka odvoláva, lebo toto rozhodnutie bolo vynesené pred platnosťou vl. nar. č. 86/1936 Sb. z. a n. teraz platného.

Čís. 16146.

Platnosť zlatej doložky smluvnej, ujednanej pred účinnosťou zák. č. 25/1934 Sb. z. a n., nebola dotknutá ustanovením odst. 3 čl. I. tohoto zákona.*)

(Rozh. z 15. apríla 1937, Rv IV 630/36.)

Nájomnou smluvou z 15. februára 1930 byly žalovanej strane na dobu 10 rokov prenajaté kancelárske miestnosti a v smluve bolo ujednané, že ročné nájomné činí 55.000 Kč pri zlatej hodnote čsl. koruny v čase uzavrenia smluvy: 1 Kč = 44.58 mgr rýdzeho zlata a že — akby sa tento pomer zmenil aspoň o 10% či už nahor a či nadol — zvýši ale sníži sa v rovnakom pomere aj ujednané nájomné. Podľa stanoviska žalujúcej strany patrí jej ako prenajímateľke po vydaní zákona č. 25/1934 Sb. z. a n., ktorým bola zlatá hodnota čsl. koruny snížená na 1 Kč = 37.15 mgr rýdzeho zlata, zvýšené nájomné 66.000 Kč ročne a žalobou, o ktorú ide, domáhala sa toho, aby žalovaná strana zaviazaná bola zaplatiť jej na nájomné, ktoré bolo splatné v jednotlivých

*) Rovnako: Úr. sb. č. 2983 (Sb. n. s. č. 15714).
Opačne: Úr. sb. č. 2427 (Sb. n. s. č. 14920).